

Phần 15

Chương 71 Tới Thanh Lâu

Hạnh Hoa Lâu là kỹ viện lớn nhất tại ngõ Thu Thủy. Cửa so với những thanh lâu khác cũng lớn hơn một chút.

Hai bên sườn cửa chính, lụa đỏ Tứ Xuyên quấn quanh đèn lồng treo trên cao, bên dưới rủ tua màu vàng, lúc này đang lắc lư nhẹ nhàng theo gió. Cửa lớn chạm khắc hoa hồng tinh xảo mở rộng vào trong, bên trong oanh oanh yến yến, hoàn phi yến sấu⁽¹⁾ qua lại như thoi đưa. Trong đại sảnh bày hơn mười cái bàn, không còn chỗ trống.

Hai bên đại sảnh có hai cầu thang rộng ước chừng hơn sáu thước, cao ước chừng bảy thước, dẫn lên một bình đài hình vuông rộng mười lăm thước, đang có vài ca nương, vũ nương biểu diễn. Hai bên phải trái đều có cầu thang thông lên sương phòng trên lầu, đồng thời thông xuống phía dưới, rộng hơn sáu thước.

Trên hành lang sương phòng trên lầu, nha hoàn, kỹ nữ, khách tới mua vui, trai gái đi lối đi lui vô cùng náo nhiệt. Đứng trong phòng, ngẩng đầu nhìn lên cao chính là nóc nhà, treo đầy những chiếc đèn lồng, bên trong thấp nền đỏ, chiếu phòng sáng trưng.

Nhìn tình hình trước mặt, Hiểu Vân không thể không cảm khái, quả nhiên là kỹ viện hàng đầu, thật sự là khí thế, xa hoa, thối nát! Khó trách ngay cả vào cửa cũng phải giao trước năm quan tiền. Có điều dù sao Bạch Ngọc Đường tiền nhiều, nàng không đau lòng. Hơn nữa, nếu có thể tra ra cái gì trong này, tiền tiêu cũng đáng giá.

“Hai vị công tử, tiểu nhân Liễu Dương, dưới lầu đã ngồi đây, lên nhả gian trên lầu được không?”

Tới tiếp đón bọn họ là một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, có điều mùi vị son phấn hơi dày đặc.

Thấy Bạch Ngọc Đường gật đầu, Liễu Dương liền dẫn bọn họ lên lầu. Hiểu Vân đi theo phía sau Bạch Ngọc Đường, vừa đi vừa nhìn phải nhìn trái đánh giá, chà chà, bàn đều là gỗ lim đấy! Xem đồ sứ này, trong suốt trắng sáng, đều là đồ tốt nhất đó.

Queo tới queo lui, vào một gian phòng trang nhã, đối diện với cửa là một chiếc bàn tròn, dùng một cây gỗ lim thật tốt tạo thành, trên bàn đã có rượu và thức ăn, phía sau là một tấm bình phong, bên trên vẽ cung nữ đồ, xuyên qua bình phong có thể thấy mặt sau là giường, sa trướng màu đỏ, một bên còn có nhuyễn tháp, trên nhuyễn tháp bày áo ngủ bằng gấm, bên cạnh còn có hai chiếc

bàn dài, một bàn đặt đàn tranh, một bàn bên dưới đặt ấm lò, bên trên đặt lư hương, không biết loại hương gì, khói trắng lượn lờ, tản ra mùi hương ngọt ngào nồng đậm. Là một loại mùi ngọt ngào ái muội, rất dễ tạo ra những ý tưởng kỳ quái, khiến người ta liên tưởng tới việc nơi này thường làm loại việc nào đó!

Liễu Dương mới hai người ngồi, rót rượu cho bọn họ. Lập tức có hai cô nương tiến vào, đều mặc quần áo tím, búi tóc song hoàn, trâm hoa cài nghiêng, trên mặt trang điểm rất tinh xảo, hai người thoạt nhìn rất giống nhau, quần áo mỏng manh vây lấy dáng người thướt tha, có thể nói là có tư sắc.

“Nhị vị công tử, các nàng là Tử Ngọc cùng Tử Hoàn, ở Ngưng Hương Lâu chúng ta được coi là danh hoa tỷ muội, hy vọng hai vị vừa lòng.”

Bạch Ngọc Đường chỉ tùy tiện liếc mắt nhìn các nàng, quay đầu nhìn Hiểu Vân hỏi: “Tiểu đệ cảm thấy thế nào?”

Hiểu Vân đánh giá các nàng từ trên xuống dưới một chút, suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Ngươi cũng thấy đấy, tiểu đệ nhà ta không hài lòng, đổi hai người khác.” Bạch Ngọc Đường đem rượu uống hết rồi nói.

Liễu Dương kia hiển nhiên không ngờ hai người bọn họ đối với đôi hoa tỷ muội này không hài lòng, ngạc nhiên một chút, có điều rất nhanh trấn định, vội vàng đáp ứng, sau đó mang theo Tử Ngọc cùng Tử Hoàn đi ra.

Đợi ba người đi rồi, Bạch Ngọc Đường khẽ trêu chọc: “Ngươi đúng là biết chọn người.”

Hiểu Vân lườm hắn, con chuột bạch ngươi, cái miệng hư hỏng, thích chọc người, rõ ràng bọn họ đã bàn xong kế hoạch, lúc này đừng có bảo nàng bới móc mới phải.

“Ngũ Ca, ta biết ngươi tửu lượng tốt, có điều, lúc này uống ít một chút tốt hơn.”

“Ha ha.” Bạch Ngọc Đường cười cười, cầm chén sứ trắng tinh xảo trong tay thưởng thức: “Yên tâm, rượu này, cho dù là một bình cũng không say ngã được ta.”

“Tửu quý!” Hiểu Vân nâng cằm, nhìn nam nữ đi qua đi lại ngoài cửa lớn, chán chường gõ gõ tay trên mặt bàn.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ vài tiếng, từ chối cho ý kiến.

Đang nói, Liễu Dương lại mang theo hai cô nương tiến vào.

“Hai vị công tử, Anh Anh cùng Yên Yên...”

Hắn một câu nói còn chưa dứt lời, Bạch Ngọc Đường xì một tiếng, một ngụm rượu liền phun tới.

“Anh Anh Yên Yên?” Hiểu Vân cũng nở nụ cười, quả nhiên là oanh oanh yến yến!

Bạch Ngọc Đường xoa xoa miệng, cười phát tay, “Đổi hai người khác, tên này nghe không thích.”

Liễu Dương sắc mặt cứng đờ, có chút khó coi, có điều vẫn mang theo Anh Anh cùng Yên Yên đi xuống. Một lát sau lại đổi hai người đi lên, Bạch Ngọc Đường lại nói không thích, muốn đổi nữa.

Lần này Liễu Dương có chút giận. Bọn họ vừa vào, hắn đã nhìn ra tiểu công tử kia là một cô nương. Có điều bọn họ mở cửa buôn bán, có người tới tìm vui, không quan tâm là nam hay nữ, hắn chỉ cần tiếp đón. Có điều theo tình hình cho thấy, hai người kia là tới tìm phiền toái rồi.

“Nhị vị ‘công tử’ không phải tới đây bởi móc bôn lâu chứ?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không phải vậy, gia ta muốn tìm hai cô nương nhìn thuận mắt, tên dễ nghe, không có ý tìm phiền toái cho các người.” Nói xong, từ trong túi áo móc ra mấy khối bạc vụn, đặt lên bàn.

“Nếu tiểu Liễu không chê phiền toái, tìm cô nương khác cho chúng ta, tìm đến lúc chúng ta vừa lòng, bạc này là của người.”

Quả nhiên là có tiền dễ hành sự, Liễu Dương sau khi thấy bạc, lập tức đổi sắc mặt, đổi sang khuôn mặt tươi cười.

“Được được được, tôi làm tôi làm.”

Liễu Dương từ trên xuống dưới, tới tới lui lui chạy không dưới bảy lần, chạy lên chạy xuống, thở hồng hộc. Nhưng mà, Hiểu Vân bọn họ vẫn không thấy cô nương nào gọi là Minh Châu. Hai người trao đổi ánh mắt, hơi gật đầu, đành phải lầy lui mà tiến, giữ lại hai cô nương tên Mai Mai cùng Lan Lan.

Liễu Dương cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm trạng vui vẻ thu bạc đi ra ngoài.

Ở chỗ này có một sự ưu việt chính là chỉ cần có tiền, trên cơ bản chuyện gì cũng làm được.

Sau khi Liễu Dương đi rồi, đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại bốn người. Bọn họ cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, xuất ra mấy khối bạc vụn đặt trên bàn trực tiếp hỏi chuyện. Bọn họ không làm như vậy ngay từ đầu, là muốn trực tiếp gặp được vị cô nương tên Minh Châu kia. Nhưng bọn họ gặp mười mấy cô nương, cũng không ai tên Minh Châu, cho nên mới từ bỏ ý định này, ngược lại chuyển sang mục tiêu hỏi thăm tin tức từ các cô nương khác.

Vì sao không trực tiếp hỏi Liễu Dương? Liễu Dương coi như một nửa chủ quán Hạnh Hoa Lâu, nói không chừng biết nhiều hơn một chút. Nhưng mà, chính vì hắn biết nhiều, bọn họ hỏi trực tiếp, có lẽ càng không thể hỏi ra. Bởi vì

có lẽ hẳn biết nội tình, bởi vì có lẽ hẳn sẽ hoài nghi thân phận bọn họ, bởi vì hẳn không chỉ không nói gì, thậm chí bọn họ sẽ đánh rần động cỏ.

Nhưng những cô nương này lại khác. Chỉ cần có bạc, trên cơ bản người bảo các nàng làm gì cũng được, huống chi là mở miệng nói chuyện trong Hạnh Hoa Lâu cho bọn họ nghe. Mà sở dĩ chọn hai nàng này, là vì trong các nữ tử, nhìn qua hai nàng nhỏ tuổi nhất. Tuy nói trong thanh lâu không có nữ tử đơn thuần, như dù sao tuổi nhỏ cũng đơn thuần hơn một chút, nắm chắc hơn một chút.

“Ở đây có hai lạng bạc, chúng ta có mấy vấn đề muốn hỏi các người, các người không cần làm gì, chỉ cần đem chuyện mình biết nói hết với chúng ta, bạc này là của các người.”

Hai cô nương kia nghe bọn họ nói vậy, mắt sáng lên. Trong thanh lâu này, người lui tới rong rã lẫn lộn, tam giáo cửu lưu, người nào cũng có. Đương nhiên có người tới hỏi thăm tin tức. Nếu gặp được loại này, các nàng có thể có thêm chút thu nhập, đối với chuyện này, các nàng cũng có chút quen thuộc. Chuyện tốt như vậy, sao có thể bỏ qua. Vì thế vội gật đầu không ngừng.

“Được được được, công tử có vấn đề gì, cứ việc hỏi, ta biết nhất định sẽ nói với công tử.”

“Tốt.” Bạch Ngọc Đường vừa lòng gật đầu. “Trong Hạnh Hoa Lâu các người, có cô nương tên Minh Châu không?”

“Minh Châu?” Hai người kia suy nghĩ rồi lắc đầu nói không có.

Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau, quả nhiên là tên giả.

“Vậy, chỗ các người gần đây có người nào thường xuyên tới. Hoặc là nói, mấy ngày nay có chuyện gì kỳ quái, việc gì đặc biệt không?” Hiểu Vân lấy ngón trỏ gõ gõ mặt bàn, hỏi.

“Chúng ta ở đây mỗi ngày đều người đến người đi, có điều, mấy hôm trước có một cô nương đến đây, hình như là...” Mai Mai điểm ngón tay tính ngày, Lan Lan trí nhớ tốt hơn, nói luôn: “Là ngày mười bảy.”

“Đúng đúng đúng, là ngày mười bảy. Lúc bọn họ tới có hai nam một nữ, trong đó một nam nhân rất tiêu sái, cô nương kia cùng một nam nhân ở lại đây.”

“Đúng vậy, lâu chúng ta có nam tử ở qua đêm là chuyện thường, nhưng chưa từng thấy một nam một nữ cùng ở lại, còn ở tới vài ngày. Chỗ chúng ta không phải là khách điểm. Có điều, ma ma không cho chúng ta bàn tán linh tinh, nếu không phải...” Lan Lan nhìn bạc, “Nếu không phải công tử hỏi, ta sẽ không nói nhiều.”

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, xem ra bọn họ chính là người chúng ta muốn tìm.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cầm hai khối bạc vụn đưa cho Mai Mai cùng Lan Lan nói.

“Cám ơn hai vị cô nương, chỉ cần các người đem chuyện mình biết nói hết ra, bạc này đều là của các người, chúng ta cũng không nói với bên ngoài là do các người nói ra.”

Mai Mai cùng Lan Lan mỉm cười nhận bạc cất vào ngực, gật đầu không ngừng.

“Công tử có vấn đề gì cứ việc hỏi.”

Lúc Hiểu Vân cùng Bạch Ngọc Đường từ trong Hạnh Hoa Lâu đi ra đã là giờ tuất. Hai người không trực tiếp trở về phủ nha Khai Phong phủ mà đi dạo thêm vài vòng.

Còn chưa tới gần, xa xa đã thấy một người đang đi ngược chiều tới, dáng người kia vô cùng quen mắt, có điều trời quá tối không thể nhận ra là ai.

Có điều Bạch Ngọc Đường lại nhìn rất rõ.

“Hiểu Vân, là Triển Chiêu!”

Là Triển Chiêu! Hiểu Vân trong lòng thầm kêu không ổn, sao lại không hay như vậy, lúc này đụng phải hắn, nếu để hắn biết nàng theo Bạch Ngọc Đường tới Hạnh Hoa Lâu, vậy không được rồi. Không biết cha nàng biết được sẽ căm tức hay tha cho nàng đây.

Hiểu Vân cúi đầu, kéo kéo góc áo Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ Ca, người đi về trước đi. Ta đi thêm một vòng rồi mới về. Trăm ngàn không thể để Triển đại nhân biết chuyện này, bằng không hai chúng ta sẽ gặp phải phiền toái.”

Nói xong, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, xoay người liền bỏ đi.

Triển Chiêu từ xa đã nhìn thấy một hán tử mặt đầy râu ria cùng một tiểu công tử dáng người nhỏ nhắn đang đi về phía này. Hán tử kia hắn không biết, nhưng cảm thấy thân hình rất quen mắt. Về phần tiểu công tử, nhìn rất giống một người quen. Hai người này đang đi về phía phủ nha, Triển Chiêu cảm thấy có chút kỳ quái, liền dừng lại chờ trước cửa phủ, nhìn hai người bọn họ. Ai ngờ, công tử kia đi được nửa đường liền chuyển hướng ngược lại đi về bên trái bỏ đi.

Triển Chiêu thấy người kia hình như vì mình mà vội vàng bỏ đi, càng cảm thấy kỳ quái, vội bước tới gần, đi chưa được mấy bước liền nghe có người gọi hắn.

“Triển Chiêu!”

Nghe thấy hán tử râu ria kia gọi tên mình, Triển Chiêu ngạc nhiên, giọng nói này... “Bạch huynh?”

Bạch Ngọc Đường cười gật đầu. “Đúng.”

Triển Chiêu nở nụ cười, khó trách cảm thấy thân hình hắn quen mắt như vậy. Có điều, khuôn mặt này quả thật là không quen chút nào.

“Bạch huynh vì sao hóa trang như vậy?”

“Chúng ta đi vào nói sau.” Nói xong, Bạch Ngọc Đường dẫn đầu đi vào phủ nha.

Triển Chiêu nhìn bóng dáng nhỏ bé đi xa dần, rồi mới đi theo phía sau Bạch Ngọc Đường hỏi:

“Bạch huynh, vừa rồi ta thấy có một tiểu công tử đi cùng Bạch huynh, sao vừa nhìn thấy Triển mỗ lại vội vàng bỏ đi vậy?”

“À, đó là tiểu công tử của quán sữ tiệm vải của Bạch gia trong kinh thành, vừa rồi gặp trên đường, theo ta nói chút việc, nói xong thì đi.” Bạch Ngọc Đường nói dối mà mặt không hề đỏ.

Triển Chiêu gật đầu, cũng không suy đoán thêm, theo sau Bạch Ngọc Đường vào phủ nha. Nhưng mà, trong đầu luôn cảm thấy có chút là lạ, bóng dáng tiểu công tử kia, có sự quen thuộc khó nói thành lời.

Hiểu Vân sau khi bỏ đi, đầu cũng không dám quay lại, liên tục bước về phía trước. Nhìn thấy một cái ngõ, cũng không quan tâm sẽ thông tới nơi nào, liền chui vào trong. May mắn tối nay trời trong, trên trời có ánh trăng, trong ngõ có chút ánh sáng, bằng không trời tối như mực, không nhìn thấy gì, sẽ rất đáng sợ.

Vì tránh đụng phải Triển Chiêu, Hiểu Vân đặc biệt phải chịu cái rét, một mình ở ngoài lâu hơn một chút. Đi một hồi bất giác đã đi khá xa. Nhìn bài tử ở đầu phố, Hiểu Vân mới ý thức được, mình đã đến Ngự phố. Vừa định xoay người trở về, lại nghe thấy một trận âm thanh kỳ quái, liền bước lên vài bước, ngó vào Ngự phố nhìn một chút. Vừa nhìn, lá gan của nàng thiếu chút đã bị dọa vỡ mất.

Người chết, một người chết!

Ghi chú:

1. Hoàn là Dương quý phi, Yến là Triệu Phi Yến, đều là những người đẹp trong lịch sử Trung Quốc, tuy nhiên Dương quý phi là người đẹp béo tròn, còn Triệu Phi Yến là người đẹp mảnh mai.

Chương 72

Hiện Trường Án Mạng

Người chết, một người chết!

Hiểu Vân liếc chết bung chặt miệng mới không thét chói tai. Tựa lên tường đá lạnh lẽo, chân nàng run lẩy bẩy. Vận khí tốt quá, gặp ngay phải hiện trường giết người!

Hiểu Vân nhắm mắt lại, một màn vừa nhìn thấy hiện rõ trong đầu.

Người đầu đội mũ phượng, mặc áo khoác lông cừu chính là Địch nương nương, đứng hướng về bên này. Hai người đứng đối diện Địch nương nương, nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng. Một nam một nữ, nam cầm cương đao trong tay. Cương đao kia, dưới ánh trăng còn lóe lên hàn quang, chất lỏng từ trên lưỡi đao rơi xuống, một giọt một giọt. Máu, đó là máu!

Bốn phía thật yên tĩnh, nàng loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ ràng lắm vì tiếng tim nàng đập rất lớn.

Có một tình tiết quen thuộc lóe lên trong đầu, giống như đã từng biết, nhưng lại vô cùng mơ hồ, nàng không bắt được cụ thể đó là gì, chỉ là một khái niệm. Có điều, nàng biết bằng bản năng, hiện giờ Địch nương nương tạm thời vẫn an toàn.

Tiếng nói chuyện không còn nữa. Bên tai nghe được chỉ còn tiếng tim mình đập, còn có tiếng bước chân dần dần đến gần. Hiểu Vân dán chặt lưng vào vách tường, tận lực giấu mình trong bóng tối.

Ba người đi trên đường, đi qua đầu con ngõ nơi nàng ẩn thân.

Dưới ánh trăng, nàng cuối cùng cũng thấy rõ mặt một nam một nữ kia.

Nam nhân cầm đao, gương mặt gầy gò, không có điểm nào đặc biệt. Lúc này gương mặt đó không chút cảm xúc, lạnh lùng nhìn phía trước, trong ánh mắt để lộ ra hàn quang, thật giống như đã giết vô số người, chưa bao giờ biết nương tay.

Còn khuôn mặt nàng kia, lại khiến Hiểu Vân vô cùng ngạc nhiên. Rõ ràng đó là phiên bản của Hà Kim Liên, thiên kim đã chết của Hà gia. Nhìn thấy khuôn mặt này, rất nhiều vấn đề đã sáng tỏ.

Chính bọn chúng bắt Hà Kim Liên, giam cầm nàng ta, còn nữ tử này giả trang thành Hà Kim Liên, bá đường cùng Địch Thanh. Trong lúc động phòng ám sát Địch Thanh, dẫn hấn rời khỏi tân phòng. Bọn chúng thừa dịp Địch Thanh không ở trong phòng, đem Hà Kim Liên thật vào tân phòng, giết chết rồi lưu lại tám chữ “Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu” để lại trên tường. Bọn chúng chính là kẻ đứng sau bày ra kế độc vu hãm Địch Thanh.

Điều này cũng giải thích vì sao bộ giá y kia là giả. Bởi vì có hai tân nương, cho nên cần hai bộ giá y. Giá y Hà Kim Liên thật mặc trên người là giả, còn giá y tân nương mặc trên người là thật. Nếu bọn họ chưa phá hủy bộ giá y kia, như vậy, nó sẽ trở thành chứng cứ tốt nhất.

Nhìn bọn họ đi tới đầu ngõ, dần dần đi xa. Trong đầu Hiểu Vân xoay chuyển thật nhanh. Đợi bọn họ đi xa hẳn, nàng mới chậm rãi thở phào một hơi. Vừa rồi quá căng thẳng, theo bản năng dừng hô hấp. Nghe nói người luyện võ, trong phạm vi nhất định có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Hiểu Vân đứng tại chỗ đợi thêm chốc lát mới vụng trộm nhô đầu ra. Thấy trên đường không còn bóng người mới từ ngõ nhỏ đi ra, đi tới chỗ bọn họ đứng vừa nãy rồi dừng lại.

Máu, rất nhiều máu.

Trên mặt đất có rất nhiều người, cung nữ, thị vệ, thái giám, mười mấy người đều đã ngã. Hầu như ai cũng đều một đao mất mạng. Trên cổ chỉ có một vết thương cắt ngang động mạch chủ, máu đỏ thẫm trắng có thể nhìn thấy rõ, miệng vết thương vẫn còn đang không ngừng đổ máu. Lúc này máu tươi dày đặc, mùi máu bốc lên ngạt mũi.

Hiểu Vân quay mặt đi, không dám nhìn tiếp, trong dạ dày quặn lên, màu đỏ kia khiến nàng có chút choáng váng.

Chợt có tiếng rên rỉ mơ hồ truyền vào trong tai.

Còn có người còn sống?

Hiểu Vân vui mừng, vội quay đầu nhìn đống thi thể, quả nhiên nhìn thấy một cung nữ vừa động đậy. Hiểu Vân cũng không quản cảm giác máu khiến nàng buồn nôn, vội chạy tới gần.

“Cô nương, cô nương!”

Hiểu Vân đỡ lấy lưng nàng. Cung nữ kia cố sức ngẩng đầu lên, suy yếu há miệng, nâng tay phải, cầm lấy vạt áo Hiểu Vân. Bàn tay dính đầy máu, lưu lại vết bàn tay đỏ tươi trên áo nàng.

“Cô nương, cứu... mạng”.

Hiểu Vân vội xem thương thế của nàng. Thấy nàng chỉ có một vết thương ở trên lưng, cũng không nguy hiểm tới tính mạng, vì thế vội xóc một cung nữ khác lên, xé vạt áo trong trắng của nàng kia thành mảnh vải nối lại bằng vết thương cầm máu cho cung nữ còn sống.

“Cô tên là gì?” Hiểu Vân vừa băng bó vết thương vừa hỏi.

“Mai... Hương.”

“Mai Hương, cô kiên nhẫn một chút.” Nói xong, trên tay dùng một chút lực.

Chỗ vết thương bị ghì chặt để cầm máu khiến Mai Hương đau đớn hô lên một tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

“Mai Hương, cô chờ ở đây, tôi tìm người tới cứu cô, cô nhất định phải cố chịu đựng.”

Hiểu Vân cột chặt vết thương cho Mai Hương, dặn dò một câu rồi chạy như điên về hướng phủ Khai Phong.

Hiểu Vân chạy vội một đường, lúc tới phủ nha đã thở không ra hơi.

Nha dịch canh giữ ở cửa nha môn, thấy từ xa một người đang chạy tới, đã biết có chuyện xảy ra. Chỉ là bọn họ thấy người chạy tới là một thiếu niên trên mặt trên tay, trên vạt áo lẫn giày đều là vết máu, vẫn phải lắp bắp kinh hãi. Bởi vì thiếu niên này cùng con gái của Công Tôn tiên sinh vô cùng giống nhau.

“Vị tiểu ca này, xảy ra chuyện gì?” Lý Thiết vội bước lên hỏi.

Hiệu Vân cong lưng, hai tay chống đầu gối, thở gấp từng ngụm.

“Mau!... ở Ngự phố, cứu người!”

Lý Thiết gặp phải tình huống này, trong lòng biết đại sự không ổn, vội chạy về phía Ngự phố. Hiệu Vân cũng không nghỉ ngơi, cất bước chạy vào trong nha môn.

Một nha dịch đang muốn vào trong tìm người hỗ trợ, thấy nàng không nói hai lời chạy vào nha môn, liền bước lên ngăn cản.

“Người không thể cứ như vậy đi vào!”

“Ta là Công Tôn Hiệu Vân đây! Người ở đây canh giữ đi, ta đi báo cho Bao đại nhân.”

Hiệu Vân hét một tiếng, nha dịch ngây người, nàng vội chạy vào trong.

Hiệu Vân với hậu đường nha môn, liền thấy thư phòng Bao đại nhân vẫn đang đốt đèn như trước, liền một mạch chạy vào.

Trương Long Triệu Hồ canh giữ ở cửa nhìn thấy một người chạy vào cửa phòng Bao đại nhân, lập tức cảnh giác, hai thanh cương đao sát một tiếng ra khỏi vỏ, quát lên.

“Ai?”

Ngay sau đó, cửa thư phòng liền bị mở ra, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước sau xông ra.

Hiệu Vân còn chưa kịp phản ứng, đã có một bóng dáng xông tới trước mặt, nàng không kịp dừng lại, thiếu chút đụng trúng, may mà người đó kéo bả vai nàng mới không đụng nhau.

“Vân nha đầu!” Bạch Ngọc Đường ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy bộ dáng của Hiệu Vân, chân động kinh hô ra tiếng.

Triển Chiêu vừa nghe, kinh ngạc không thôi, lại nhìn kỹ người trước mặt, quả nhiên là Hiệu Vân không sai, chỉ là vết máu trên mặt nàng...

“Hiệu Vân, người làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu nắm lấy bàn tay đầy vết máu của nàng, bàn tay thấm đẫm sắc đỏ đã bắt đầu khô đặc, khiến trong lòng hắn đau đớn giống như bị kim châm. Nhưng mà, hắn lại không tìm thấy miệng vết thương, trên mặt trên tay chỉ có vết máu, không có thương tổn. Trên người cũng không thấy bị thương, lại càng khiến hắn lo lắng.

“Nàng bị thương ở đâu?”

Hiệu Vân thấy hắn sốt ruột, vội lắc đầu, thở dốc, nói dứt quãng: “Không có, đây, đây không phải máu của ta.”

Triển Chiêu nghe nàng nói như vậy mới thả lỏng. Nhưng mà, đối với việc giả trang của nàng vẫn không thôi nghi hoặc. Đây không phải chính là “tiểu công tử” ở cùng với Bạch Ngọc Đường hẳn nhìn thấy lúc trước sao? Thì ra chính là nàng. Vừa định mở miệng hỏi, liền nghe thấy tiếng Bao đại nhân.

“Xảy ra chuyện gì.”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nghe thấy động tĩnh bên ngoài, liền ra xem tình hình. Nhìn rõ rồi cũng đều chấn động.

“Ngự phố xảy ra án mạng, mau đi cứu người. Địch nương nương bị người ta bắt cóc, tới nhà lao gặp Địch Thanh!”

Hiểu Vân thật vất vả một hơi nói hoàn chỉnh một câu.

Vừa dứt lời, mọi người đều cả kinh. Có điều bọn họ đều là người đã trải qua sóng to gió lớn, thất kinh một chút, lập tức có phản ứng.

“Trương Long Triệu Hồ, theo Triển hộ vệ tiên đến Ngự phố! Bạch hộ vệ, mau mau tới nhà lao Đại Lý Tự xem tình hình.”

Bao đại nhân tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ ngoài của nàng cùng những lời nàng mới nói, một câu cũng không hỏi thêm, không hề trì hoãn ra mệnh lệnh.

“Vâng, đại nhân!” Bốn người cùng đáp.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Hiểu Vân một cái, rồi cất bước búng mình nhảy lên nóc nhà bay về phía Ngự phố. Đồng thời, Bạch Ngọc Đường cũng nhảy lên nóc nhà đi về phía ngược lại.

“Trương Long Triệu Hồ, Triển mỡ đi trước một bước.” Giọng còn ở đó, Triển Chiêu đã sớm không thấy bóng.

Trương Long Triệu Hồ cũng vội vã chạy ra ngoài.

Hiểu Vân thấy vậy, lúc này mới đi tới dựa vào lan can nghỉ ngơi một chút. Vừa rồi thực sự là chạy quá nhanh, đường xa như vậy, hiện tại chân tay nàng không ngừng được đều đang run lên. Sức bật của con người vào lúc mâu chốt quả nhiên không thể khinh thường. Lấy loại tốc độ cùng sức chịu đựng này, nàng có thể tham gia chạy dài ba ngàn mét đấy.

Công Tôn Sách tinh tế đánh giá Hiểu Vân, thấy trên người nàng tuy có vết máu, nhưng không bị thương, cũng yên lòng. Có điều, trang phục trên người nàng, lại khiến ông vô cùng kỳ quái.

Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trước mặt, da đầu có chút run lên. Ánh mắt bọn họ từ lúc đầu đã nhìn chằm chằm vào nàng, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

“Hiểu Vân, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?” Thấy Hiểu Vân dần dần hơi thờ đã vững vàng, Bao đại nhân mới mở miệng hỏi.

Hiểu Vân trong lòng thở dài một tiếng. Xem ra lúc này, chuyện nàng đi Câu Lan viện, không thể đánh lừa ai được nữa. Vì thế, nàng nhất nhất đem chuyện xảy ra tối nay kể lại một lần.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách sau khi biết được Hiểu Vân cải trang theo Bạch Ngọc Đường tới Hạnh Hoa Lâu, tuy rằng khiếp sợ, nhưng cũng chưa nói gì, bởi vì bọn họ trong lúc này không có tâm tư suy nghĩ vấn đề này.

“Hiểu Vân, ngươi thật sự thấy rõ khuôn mặt hai người kia sao?” Không phải Bao đại nhân không tin Hiểu Vân, đây là thói quen của ông, vấn đề mấu chốt, ông nhất định phải xác định rõ ràng.

“Đúng vậy, đại nhân, tối nay ánh trăng rất sáng, Hiểu Vân ở trong tối, bọn chúng ở ngoài sáng, Hiểu Vân nhìn rất rõ. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Bao đại nhân nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, hỏi.

“Chỉ là Hiểu Vân không có năng lực cứu Địch nương nương, lại sợ theo sau sẽ bị phát hiện, nên Hiểu Vân chỉ có thể trở về báo cho đại nhân biết.” Hiểu Vân nói có chút bất đắc dĩ, lúc này võ công lại trở thành điểm trọng yếu, nếu nàng có bản lĩnh giống như Triển Chiêu, vậy có thể bắt được họ tại trận, Địch nương nương cũng không bị bắt đi rồi.

Bao đại nhân khẽ lắc đầu, an ủi nói.

“Hiểu Vân không cần tự trách. Ngươi làm như thế mới là chính xác! Nếu lúc ấy ngươi tùy tiện ngăn cản bọn họ, chỉ sợ hiện tại đã gặp phải bất trắc, ai có thể đem tin tức cho bản phủ đây? Nếu bọn họ mang Địch nương nương tới áp chế Địch nguyên soái, vậy sẽ không làm khó Địch nương nương, chúng ta tạm thời không cần lo lắng cho an nguy của nương nương. Hơn nữa, bởi vì có ngươi, bản phủ đã nắm giữ được manh mối quan trọng, mà ngươi cũng trở thành nhân chứng trọng yếu. Nếu phán đoán đúng, những kẻ đó là hung thủ sát hại Kim Liên, chỉ cần bắt được chúng, vụ án của Địch nguyên soái sẽ có thể điều tra ra manh mối.”

Hiểu Vân gật đầu, cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa. Bao đại nhân thấy nàng một thân nhếch nhác, mặt lộ vẻ mệt mỏi, liền cho nàng lui xuống rửa mặt nghỉ ngơi. Hiểu Vân bản thân cũng thấy mệt, liền nghe lời trở về phòng ngủ.

Bầu trời tuyết rơi, trời đất một mảnh trắng xóa. Mây đen nặng nề giống như ép người không thở nổi.

Vươn tay lên, một bông tuyết từ từ đậu xuống lòng bàn tay, hình lục giác xinh đẹp, trong suốt, dần dần tan ra, hóa thành bọt nước nho nhỏ trong bàn tay.

Bông tuyết xinh đẹp như vậy, nếu không tan mất thì thật tốt. Hiểu Vân nhìn không được thờ dài.

Đột nhiên, trên lớp tuyết trắng đọng thật dày, xông ra một bóng người, giống như hiện ra từ thinh không vậy. Từ đầu đến chân chỉ có một màu đen, lộ ra hai con mắt, đôi mắt nhỏ dài lộ ra hàn quang tàn nhẫn, khiến Hiểu Vân rùng mình. “Người, người là ai!”

Hắc y nhân không nói gì, khoe mắt khê động một chút, gần như không thể nhận ra, Hiểu Vân hình như thấy khoe môi của hắn khê nhếch lên một nụ cười lạnh.

“Người, người là ai, người muốn làm gì!”

Hắc y nhân vẫn không nói lời nào, một bàn tay chậm rãi nâng lên, trên tay là một tráp màu đen, mặt ngoài bóng loáng, tỏa ánh sáng đen. Đó là gì? Không phải là... Khiên cơ chứ? Hiểu Vân nhìn chăm chăm chiếc tráp kia, tay phải thu vào ngực, không nhìn được run run, muốn lui về phía sau, hai chân lại giống như vướng phải gánh nặng ngàn cân, không thể cử động.

Đinh Hiểu Vân, đi, đi mau!

“Hiểu Vân!” Một tiếng thét kinh hãi truyền đến, Hiểu Vân quay đầu lại, thấy Triển Chiêu một thân hồng y đang chạy về phía nàng, tuyết bay lả tả bên người, gió thổi trường bào của hắn lên cao, bóng dáng kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

“Triển Chiêu!...” Đi mau! Hai từ còn chưa nói ra, một trận gió thổi qua, hắn đã dừng trước mặt, ôm lấy cả người nàng, oanh một tiếng vang nhỏ, giống như tiếng đạn ra khỏi nòng súng. Nàng nhìn thấy một bộ phận trên chiếc tráp đen kia mở ra. Rồi sau đó là tiếng cười lạnh lùng của hắc y nhân, rơi vào tai nàng, rất thật, rất thật.

Người trước mặt kêu lên một tiếng đau đớn, một trận trời đất xoay chuyển, thân mình nặng nề ngã trên mặt đất. Những bông tuyết bên cạnh đều bắn lên, lại chậm rãi hạ xuống, tản ra xung quanh...

Hiểu Vân kinh hoàng trừng mắt, nhìn Triển Chiêu nằm bên cạnh mình, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tuấn lãng trắng bệch như tuyết, máu tươi nhiễm đen không ngừng chảy ra như suối từ trong miệng, rơi xuống vạt áo trắng của nàng, rơi xuống đất, rót vào tuyết trắng, tản ra, giống như đóa hoa anh túc nở rộ giữa thế giới màu trắng, yêu diễm mà đẹp đẽ.

“Không được, Triển Chiêu, không...”

Chương 73

Khoảnh Khắc Động Tâm

Một tiếng thét thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh trong tiểu viện, giữa đêm tối càng thêm chói tai.

Triển Chiêu vừa về phủ, chân trước vừa bước qua cửa đã nghe thấy tiếng thét, nhú mày phát hiện âm thanh kia đến từ phía nam, rất giống giọng Hiểu Vân. Vì thế không nghĩ nhiều, hai chân nhảy lên, trực tiếp dùng khinh công vượt qua đầu Trương Long hướng thẳng tới Nam viện.

Hai chân Triển Chiêu vừa chạm đất, liền thấy Tiểu Thúy từ trong phòng nàng chạy ra, quần áo trên người còn chưa mặc xong.

“Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu bước vội tới lo lắng hỏi.

Tiểu Thúy mờ mịt lắc đầu, “Tiểu Thúy cũng không biết, đang ngủ, nghe thấy trong phòng tiểu thư có thanh âm nên vội vàng tới xem thế nào.” Nói xong, Tiểu Thúy đi tới trước phòng Hiểu Vân gõ cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Nhưng mà, hô mấy tiếng vẫn không thấy ai trả lời.

Triển Chiêu quýnh lên, liền nhắc đùi phải, một cước đá văng cửa phòng. Cửa mở ra, hấn không quản nam nữ khác biệt gì đó, trực tiếp xông vào nội thất.

Triển Chiêu vượt qua bình phong vào tới trước giường, thấy bên giường đốt một ngọn đèn. Hiểu Vân ngồi ở đầu giường, mồ hôi ướt đẫm quần áo, dán chặt trên người, tóc dài dính vào mặt, hai tay ôm chặt lấy ngực thở gấp nhìn về phía trước, hai mắt mê man không có tiêu cự, thoạt nhìn giống như thần trí không rõ ràng, hoàn toàn không hay biết động tĩnh xung quanh, vừa rồi tiếng cửa bị phá nàng cũng không hề biết, nay hấn đứng một bên nàng vẫn không hề phát hiện. Thấy bộ dáng dị thường của nàng, Triển Chiêu cuống quýt tới bên giường, hai tay nắm lấy bả vai lay nàng, “Hiểu Vân, Hiểu Vân!”

Hiểu Vân từ trong mộng bừng tỉnh, nhưng vẫn không thể thoát khỏi nỗi khiếp sợ trong cơn ác mộng kia, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng đáng sợ kia một lần, khiến nàng không phân rõ chuyện đó là thật hay giả. Mãi tới lúc một giọng nói quen thuộc truyền đến, nàng mới dần dần hồi phục lại tinh thần. Quay đầu lại nhìn, mới phát hiện Triển Chiêu đang đứng trước mặt mình, khỏe mạnh, không hề đổ máu, không hề bị thương.

“Triển Chiêu!”

Hiểu Vân vội kéo chăn xoay người bước xuống giường, gần như dùng hết khí lực bổ nhào lên người hấn. Triển Chiêu còn chưa chuẩn bị, bị cỗ sức mạnh kia va vào khiến hấn lão đảo, may mà hấn đứng lúc dùng tới thiên cân trụ, ổn định thân hình, mới tránh được bị ngã.

Gần như cùng lúc, thắt lưng của hắn bị một đôi tay gầy guộc ôm chặt lấy, sức mạnh nhỏ nhoi lại khiến hắn có chút đau. Mặt nàng dán lên ngực hắn, thân thể nàng mềm mại, áp chặt vào cơ thể hắn. Một thứ cảm giác kỳ diệu sinh ra, nháy mắt truyền khắp toàn thân. Thân mình Triển Chiêu trong phút chốc cứng đờ, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, tay giơ lên, không biết thả xuống đâu.

Tim hắn đang đập, thân thể nóng hổi, hắn còn sống, hắn còn sống, thật tốt quá, thật tốt quá, thật tốt quá...! Hiểu Vân vội vàng ôm chặt lấy thắt lưng Triển Chiêu, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, cảm giác ấm áp truyền tới, trong nhất thời đột nhiên nước mắt tràn ra, thấm ướt một mảnh áo trước ngực hắn.

Triển Chiêu không biết nàng bị làm sao, nhưng thấy nàng khóc quá thương tâm, cũng đành để nàng tùy ý. Tay cứng đờ giữa không trung, cuối cùng chậm rãi hạ xuống, một tay nhẹ nhàng đặt sau thắt lưng nàng, một tay dịu dàng vỗ lưng nàng, thấp giọng an ủi.

“Không sao, đừng khóc, có Triển Chiêu ở đây, đừng sợ...”

Tiểu Thúy ở phía sau cười ái muội, xoay người rời đi, thuận tiện đem cả Trương Long Triệu Hồ vừa mới đuổi tới đi theo, đóng cửa phòng để lại không gian cho hai người bọn họ.

Sự an ủi của Triển Chiêu khiến Hiểu Vân dần bình tĩnh lại. Đợi tới khi cảm xúc ổn định lại, Hiểu Vân mới giật mình nhận ra mình đang ôm Triển Chiêu, vội thu tay lùi lại.

“Triển đại nhân...” Giọng nói có chút khàn khàn, yết hầu đã bị ảnh hưởng.

Triển Chiêu buông tay, đỡ nàng ngồi xuống giường: “Đưa chân lên giường đi, đừng để bị cảm.”

Hiểu Vân rất nghe lời dịch chân lên giường, nhưng mà đôi mắt trước sau vẫn luôn nhìn Triển Chiêu, không hề dời đi.

Triển Chiêu cũng để mặc cho nàng nhìn, sẵn sóc cầm chăn đắp lên người nàng, sau đó muốn đứng dậy, lại bị nàng giữ chặt.

“Đừng đi.”

Triển Chiêu nhìn nàng giữ tay áo mình, còn có đôi mắt sung đỏ ướt át, lộ ra vẻ kinh hoàng sợ hãi kia, lại vỗ tay an ủi nàng: “Ta không đi, ta lấy nước cho nàng, nhé?”

Giọng nói dịu dàng rơi vào tai Hiểu Vân, khiến lòng nàng dần yên ổn, khẽ gật đầu, lúc này mới chậm rãi buông hai tay.

Triển Chiêu đi đến bên bàn rót một chén nước đưa tới trước mặt nàng. Hiểu Vân nhìn hắn rồi mới nhận nước uống một ngụm, lúc này mới phát hiện thì ra mình khát như vậy, nhất thời có chút vội vàng, nước lạnh đi qua cổ họng nóng rát, bất giác bị sặc nước mà ho.

Một bàn tay vỗ nhẹ sau lưng: “Chậm một chút.”

Một trận ho khan, khiến Hiểu Vân trào cả nước mắt, cả người đều khô nóng, trên trán lại toát ra mồ hôi, uống xong chén nước, cảm giác cũng thư thái hơn nhiều.

Triển Chiêu lấy lại chén trà không, lại rót thêm một chén nữa. Lúc này mới ngồi xuống bên cạnh giường, nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Hiểu Vân nhận chén trà trong tay, ngây ngô nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Không thể nói, giấc mộng này thật đáng sợ, nàng không dám nói ra. Lỡ như gỡ mồm, vậy hắn...

Hiểu Vân không dám nghĩ nữa, loại chuyện này ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ!

Hiểu Vân lắc lắc đầu, mang ý niệm đáng sợ xua khỏi đầu.

Triển Chiêu thấy nàng vẻ mặt ưu sầu nhìn mình, mày nhíu chặt, ánh mắt lộ vẻ lo âu, biết nàng trong lòng khẳng định có chuyện đang lo lắng, hơn nữa có liên quan tới mình.

“Gặp phải ác mộng?”

Hiểu Vân ngây người nhìn Triển Chiêu, há miệng định nói, nhưng vẫn không ra lời.

Triển Chiêu thấy đôi mắt nàng mở to, vẫn không nhúc nhích nhìn mình, đôi môi bị nước lạnh làm ửng đỏ, khe khẽ động đậy, rồi lại chỉ tràn ra một tiếng thở dài, giống như muốn nói lại thôi, thật khiến người ta đau lòng, không khỏi thở than, “Hiểu Vân...”

Có chuyện gì, không thể nói với hắn sao? Hắn nghĩ, nàng hiểu hắn, bọn họ có thể tâm ý tương thông. Lại nghĩ, có vài thứ nàng không muốn nói với hắn, nàng hình như có những bí mật khiến người ta không thể đoán ra. Có đôi khi, hắn cảm thấy nàng rất thần bí khó có thể nắm bắt.

Cảm giác mát mát từ trong mắt tràn ra, Triển Chiêu ngẩn người, phát hiện không biết từ lúc nào, hắn lại nhíu mày. Còn Hiểu Vân đang chuyên chú nhìn hắn, nắm tay trái của hắn, dịu dàng vuốt ve mi mắt của hắn, nhẹ nhàng nói chuyện với hắn. Lúc nói chuyện, đôi môi nhỏ cong lên, chân mày khẽ nhíu lại. Ánh mắt nhìn hắn chuyên chú như vậy, thật lòng như vậy, đôi tròng mắt đen trắng rõ ràng, phản chiếu hình ảnh của hắn.

“Triển đại nhân, đừng nhíu mày, ngài xem, đầu mày có nếp nhăn này.”

Đây là dấu vết do thương xuyên nhíu mày mới để lại, chính là vì hắn thường xuyên âu lo vì công việc bề bộn đây mà. Hiểu Vân nhìn nếp nhăn đã khắc sâu, trong lòng thở dài.

Triển Chiêu kéo tay nàng xuống nắm lấy.

Tay nàng có chút lạnh, nhỏ nhắn, mềm mại, trơn bóng, hoàn toàn khác với tay hắn. Nắm trong tay, thật giống như nắm một khối ngọc thạch mượt mà, khiến hắn yêu thích không muốn buông, cứ muốn nắm mãi.

Lúc trước khi thấy nàng tay và mặt đầy vết máu xuất hiện trước mặt, lòng hắn cơ hồ đau tới không thở nổi. Hoảng sợ cùng sợ hãi trong nháy mắt ấy, khiến hắn tới bây giờ trong lòng còn hoảng hốt. Khi đó hắn mới phát hiện, tình cảm của hắn đối với nàng thì ra còn sâu sắc hơn hắn tưởng rất nhiều. Bất tri bất giác, đã chiếm vị trí quan trọng như vậy trong lòng hắn.

Không phải vì “phụ trách”, mới cự tuyệt hôn sự với sư muội; cũng không phải vì điều gì khác, mới cầu thân với nàng. Chỉ là vì, trong lòng hắn có nàng, hắn để ý nàng, hắn muốn giữ nàng bên cạnh, nắm lấy tay nàng.

Nhìn đôi bàn tay trong tay mình, một cảm giác thỏa mãn nho nhỏ đột nhiên sinh ra. Hôm trước, hắn đã muốn cứ vậy dắt tay nàng.

Hắn lẻ loi một mình đã nhiều năm như vậy, trong biển người mờ mịt, gặp được một nữ tử như thế này, nói dễ hơn làm. Nếu hắn không nắm thật chặt, một khi bỏ lỡ, biết đi tìm ở nơi nào nữa?

Lần này hắn hạ quyết tâm muốn cưới nữ tử này làm vợ, nàng có tâm sự gì, nàng không muốn nói, vậy hắn cũng không thể cứ vậy bỏ mặc. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tương lai làm sao trở thành vợ chồng?

Triển Chiêu đột nhiên khẽ nở nụ cười. Nhưng mà nụ cười kia rất khó nhận ra, ngay cả Hiểu Vân cũng không phát hiện.

“Triển Chiêu coi Hiểu Vân là người hiểu mình, nhưng Hiểu Vân lại coi Triển Chiêu là người ngoài, có việc lại gạt Triển Chiêu, không muốn nói với Triển Chiêu, bảo sao Triển Chiêu lại nhú mày?”

Hiểu Vân còn đang bị hơi ấm từ bàn tay của hắn truyền tới mà bắt đầu có chút tâm hoảng ý loạn, nghe hắn nói vậy giật mình ngẩng đầu hỏi hắn: “Triển đại nhân, Hiểu Vân tuyệt đối không có ý đó!”

Triển Chiêu buông tay, đứng lên xoay người sang chỗ khác, đối diện bình phong thờ dài một tiếng.

“Hiểu Vân không cần an ủi Triển Chiêu, Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ...”

Hiểu Vân thấy bộ dáng mắt mát của Triển Chiêu, trong lòng quýnh lên, đặt chén trà xuống đầu giường, bước xuống dưới, đi tới trước mặt ngẩng đầu nhìn hắn.

“Triển đại nhân, ta thật sự không có, ta chỉ là gặp phải ác mộng, giấc mộng này thật sự đáng sợ, ta sợ nói ra, sẽ... Cho nên không muốn nói.”

Triển Chiêu không nói lời nào, chỉ cau mày, khuôn mặt u sầu nhìn thẳng phía trước.

Hiệu Vân thấy vậy, cắn răng một cái, gạt hết mọi tư tưởng mê tín trong lòng ra ngoài.

“Ta mơ, mơ Triển đại nhân lại trúng phải Bạo vũ lê hoa châm, chảy rất nhiều rất nhiều máu. Ta không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn tuyết khắp nơi đều nhiễm đỏ, ta thật sự rất sợ hãi, rất lo lắng.”

Hiệu Vân nói xong, lại sắp khóc tiếp.

Triển Chiêu sững sốt, cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy Hiệu Vân ngửa đầu, đôi mắt mở to vô tội nhìn hắn, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt, ánh mắt hồng hồng, mũi cũng hồng hồng, đôi môi đỏ au kia đã bị răng cắn tới mất đi sắc đỏ.

Triển Chiêu trong lòng run lên, cánh tay dài duỗi ra, kéo nàng tới gần ôm vào trong ngực.

Hiệu Vân còn chưa kịp phản ứng, đã ngã vào một vòm ngực ấm áp.

“Hiệu Vân, ngốc ạ, Triển Chiêu không phải đang bình yên vô sự đứng ở đây sao? Về sau chớ có tự suy nghĩ linh tinh, có chuyện gì đều phải nói với Triển Chiêu, biết không?”

Một câu ngốc ạ kia, khiến Hiệu Vân cảm thấy mình thật sự ngốc, cứ vậy bị một giấc mộng làm đảo loạn tâm trí, đó chẳng qua là một giấc mộng thôi, vậy mà nàng lại sợ mình nói ra thành sấm nên không dám nói, quả thật là ngốc. Nàng quả nhiên quá để ý tới hắn, để ý tới mức thần trí không rõ. Có điều, nàng rất vui vẻ chịu đựng.

Hiệu Vân ra sức gạt đầu, đưa tay ôm lấy hắn, khước miệng khẽ giờ lên.

“Ta biết rồi, Triển đại nhân.”

Triển Chiêu lưng cứng đờ, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hiệu Vân khó hiểu, hơi thối lui một chút, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, tay nhẹ nhàng nhéo mũi Hiệu Vân.

“Nàng muốn gọi Triển đại nhân tới khi nào?”

Hiệu Vân sững sốt, sau đó cười ngượng ngùng, hình như là không được tự nhiên lắm, nhưng mà...

Hiệu Vân nhức đầu, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, “Nhưng ta không biết gọi là gì.”

Gọi Triển Chiêu? Kỳ lạ lắm.

Gọi Hùng Phi? Tên tự này của hắn nàng thật sự không thể gọi ra lời.

Gọi Chiêu Chiêu? Nghe thật buồn nôn!

Gọi Tiểu Miêu? Đây là cách gọi của Bạch Ngọc Đường.

Gọi Triển đại ca? Lại cảm thấy rất bình thường, ai cũng có thể gọi.

Đối với vấn đề xưng hô thế nào với Triển Chiêu, Hiểu Vân cảm thấy thật rối rắm.

“Vậy nàng xưng hô với Bạch huynh thế nào?” Triển Chiêu hai tay nắm trên vai Hiểu Vân, hơi hơi gập thắt lưng, mặt đối mặt nhìn nàng.

Hiểu Vân nháy ắt mấy cái. Bạch huynh? Bạch Ngọc Đường?!

“Lúc cao hứng gọi hấn là Ngũ ca, lúc mất hứng gọi hấn là Bạch Ngọc Đường, Bạch Thử!”

Triển Chiêu hơi nhíu mày nghĩ: gọi Ngũ ca rất thân thiết, Bạch Ngọc Đường còn được, về phần Bạch Thử... có chút ý tứ. Có điều, hấn cũng chỉ nghĩ thôi, không nói ra.

Hiểu Vân thấy biểu hiện vi diệu trong nháy mắt của hấn, đột nhiên tâm trạng tốt hẳn lên. Hấn, không phải đang ghen chứ? Hấn, đây là ăn giấm chua của Bạch Ngọc Đường à? Thì ra...

Hiểu Vân rất muốn cười lớn, có điều nàng nhịn lại, chẳng qua hơi vát vát.

Triển Chiêu tất nhiên nhìn ra, ý cười trong mắt kia không che giấu được. Triển Chiêu có chút không được tự nhiên hắng giọng, tuyên bố nói.

“Vậy sau này gọi Triển đại ca đi!”

Hiểu Vân nghiêng đầu suy nghĩ, nếu tạm thời không nghĩ ra, vậy cứ gọi Triển đại ca vậy! Vì thế gật đầu, nhìn Triển Chiêu ngọt ngào kêu một tiếng “Triển đại ca”.

Ba chữ này vừa ra khỏi miệng, hai người đều đỏ mặt.

Thanh âm dịu dàng, ngọt ngào, mềm mại kia, trong căn phòng mập mờ ánh sáng, có chút ái muội, phiếm tình.

Hiểu Vân có chút không thể tin nổi, giọng nói của mình lại có thể mềm ngọt tới vậy, ngay cả nàng nghe xong cũng cảm thấy ngượng ngùng. Còn Triển Chiêu hấn...

Hiểu Vân hạ mí mắt, không dám nhìn.

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Hiểu Vân.

Hai má nàng hiện lên sắc đỏ, khiến khuôn mặt càng xinh đẹp; mí mắt rủ xuống, giấu đi đôi mắt đen, nhưng không giấu được vẻ dịu dàng ngượng ngùng trong đó; hàng mi như cánh bướm dài nhẹ nhàng rung lên từng gợn sóng trong lòng hấn; đôi môi đỏ mọng hé mở, giống như quả anh đào đọng đầy sương sớm, dù dỗi hấn tới hái.

Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

“Ất xì!”

Đúng lúc này, một tiếng hắt xì vô cùng giết phong cảnh xuất hiện, xóa sạch mọi ái muội cùng cảm giác tốt đẹp.

“Ất xì!” Hiểu Vân ôm mũi, xấu hổ nhìn Triển Chiêu. Vào thời điểm này, bản thân lại đi hắt xì một lúc vài cái, nàng thật sự muốn tìm một cái hố chui vào.

Lúc này Triển Chiêu mới phát hiện, Hiểu Vân đang mặc áo đơn, trong đêm lạnh như vậy, chân trần đứng trên mặt đất hồi lâu. Triển Chiêu thật sự là xấu hổ lẫn hồi hộp cái gì cũng có. Vội vàng cởi trường bào khoác lên bọc kín người nàng lại rồi ôm lấy, đặt nàng lên giường, lấy chăn phủ kín lấy nàng.

Hiểu Vân để mặc Triển Chiêu đắp chăn cho mình, không nói lời nào, chỉ nhìn hắn, trên mặt duy trì nụ cười ngọt ngào. Lúc này, trong lòng nàng ngọt như mật, ngọt tới rồi tỉnh rồi mù.

Triển Chiêu cẩn thận dèm chăn cho nàng, đột nhiên nhớ ra chuyện nàng ở cùng một chỗ với Bạch Ngọc Đường lúc trước, đang muốn mở miệng hỏi, bên ngoài phòng chợt truyền đến tiếng chân người đi lại. Sau đó có người gõ cửa.

“Triển đại nhân.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Hiểu Vân, dặn dò nàng nghỉ ngơi rồi ra cửa.

Ngoài phòng là Vương Triều và Tiểu Thúy.

Wang Triều thấy Triển Chiêu đi ra liền bước lên thi lễ.

“Triển đại nhân, đại nhân cho mời.”

Triển Chiêu gật đầu rồi theo Vương Triều nhanh chóng rời đi.

Chương 74

Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi

Trong thư phòng, Triển Chiêu cùng Bao đại nhân mới nói chuyện một lúc, bên ngoài thư phòng lại có người tới gõ cửa.

Triển Chiêu ra trước mở cửa, phát hiện lại là Hiểu Vân, không khỏi ngạc nhiên. Nhìn tiếp thấy trên người nàng ăn mặc không dày dặn, liền nhíu mày.

“Đã trễ thế này, sao nàng không ngủ, ở đây làm gì? Trời lạnh như vậy không mặc thêm đồ vào.”

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, trong lòng có chút ngọt ngào âm áp. Nhếch miệng cười nói, “Mọi người vất vả, ta cũng không ngủ yên được.”

“Triển hộ vệ, bên ngoài trời lạnh, để Hiểu Vân vào trước đã.” Bao đại nhân ở trong phòng nghe họ nói chuyện, liền gọi Triển Chiêu cho Hiểu Vân vào.

Triển Chiêu vội nghiêng người để Hiểu Vân tiến vào, sau đó đóng cửa ngăn gió lạnh bên ngoài.

Hiểu Vân vào tới thư phòng, nhìn thấy Bao đại nhân và Công Tôn Sách thì sững người một chút.

Sững sờ của nàng rơi vào mắt Triển Chiêu, hắn tới bên cạnh nàng khẽ hỏi.

“Hiểu Vân, làm sao vậy?”

Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn hắn, lắc đầu, mỉm cười trả lời. “Không có gì, Ngũ Ca không ở đây?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Bạch huynh còn chưa trở về, sao thế?”

Nghe nói Bạch Ngọc Đường còn chưa trở về, Hiểu Vân không hiểu sao có chút bất an.

Thấy Hiểu Vân nhú mày, Bao đại nhân cũng có chút lo lắng cho Bạch Ngọc Đường.

“Bạch hộ vệ đi ra ngoài cũng đã một canh giờ, sao còn chưa thấy về?”

“Đại nhân, Bạch huynh võ nghệ cao cường, lại là người tinh táo, không sao đâu. Lúc này chưa về, chắc là có việc trì hoãn, đại nhân không cần quá lo lắng.”

Triển Chiêu ai ủi như vậy, hơn nữa bọn họ lúc này cũng đang có việc cần thương lượng, Bao đại nhân cũng không nhắc lại việc Bạch Ngọc Đường.

Lúc này, Vương Triều cùng Mã Hán ở bên ngoài báo kiệu đã chuẩn bị xong, Hiểu Vân mới biết Bao đại nhân muốn ra ngoài.

Công Tôn Sách lấy từ trên giá xuống một chiếc áo choàng khoác lên cho Bao đại nhân, Bao đại nhân cùng Triển Chiêu đứng dậy ra ngoài. Hiểu Vân muốn đi tiễn họ, kết quả bị Triển Chiêu khuyên trở về.

Nhìn Hiểu Vân tựa cửa phòng nhìn bọn họ rời đi, Công Tôn Sách vuốt râu nở nụ cười.

Hiểu Vân quay đầu, thấy Công Tôn Sách mang vẻ mặt ái muội nhìn mình, cười vô cùng đắc ý, Hiểu Vân cảm thấy cả người không được tự nhiên, đỉnh đầu cũng thấy thấy tê tê.

“Cha, cha sao lại... nhìn con như vậy?”

Công Tôn Sách không nói gì, chỉ cười lắc đầu, bộ dáng bí hiểm.

Hiểu Vân bị biểu tình của ông khiến cho mặt danh kỳ diệu không hiểu chuyện gì.

“Cha?”

“Ha ha, không có gì không có gì.” Công Tôn Sách cuối cùng mở miệng. “Ta còn vội tới kiểm tra xác chết phát hiện ở Ngự phố, Hiểu Vân nếu không ngủ được thì tới giúp Đường phu nhân đi, nghe Bao Hưng nói lúc này nàng còn đang làm việc đấy.”

Hiểu Vân vẫn cảm thấy ánh mắt của Công Tôn Sách nhìn nàng vừa rồi có chút kỳ quái, nhưng không nói rõ được kỳ quái ở điểm nào liền không nghĩ nữa, lại nghe ông nói như vậy, vội vàng gật đầu đồng ý. Hai người liền chia tay ở thư phòng mỗi người một ngã. Công Tôn Sách đi tới phòng để xác chết ở phía bắc, còn Hiểu Vân tới phòng thuốc ở nam viện.

Còn chưa tới phòng thuốc đã thấy ở bên trong vẫn còn ánh nến vàng rực chiếu sáng một góc phòng. Bên cửa sổ chiếu một bóng người, Văn Hồng Ngọc quả nhiên còn đang làm việc.

Vừa vào phòng thuốc, vị thuốc nồng đậm xộc vào mũi, Hiểu Vân theo phản xạ nâng tay áo bưng kín mũi, lúc này mới bước vào.

Đường phu nhân vẫn còn đang sắc thuốc trên bếp lò, không ngừng dùng thìa khuấy thứ gì đó trong bình, trên miệng thì thào một điệu hát dân gian, giai điệu rất dễ nghe, có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Lúc Hiểu Vân còn đang muốn nghe cẩn thận một chút, lại không nghe thấy nữa, Đường phu nhân phát hiện Hiểu Vân đứng ở cửa, liền cười cùng nàng chào hỏi.

“Công Tôn cô nương sao muộn như vậy còn chưa nghỉ ngơi thế?”

Hiểu Vân tới gần thi lễ với nàng.

“Đường phu nhân. Hiểu Vân biết Đường phu nhân đêm khuya còn đang vì chế giải dược mà bận rộn, trong lòng băn khoăn nên tới đây xem có giúp được gì không.”

Văn Hồng Ngọc vừa khuấy thuốc, vừa nhìn Hiểu Vân cười nói.

“Công Tôn cô nương còn không ngủ nổi mấy vị thuốc này, làm sao giúp được Hồng Ngọc chứ?”

Hiểu Vân cười, “Chuyện này có khó gì?” Nói xong lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, buộc kín mũi lại một vòng.

Khăn tay này là do Tiểu Thúy làm, màu trắng thuần, góc khăn chỉ thêu một đám mây nhỏ cùng một chữ Vân. Tiểu Thúy cố ý dùng hương thơm ướp qua, vì thế bịt lên mũi sẽ không thể ngửi thấy mùi thuốc nữa.

“Đường phu nhân có chuyện gì, cứ giao cho ta làm.”

Văn Hồng Ngọc thấy nàng lấy khăn bịt mũi lại, hiểu rõ liền mỉm cười, chỉ hai bao thuốc ở một bên nói:

“Đậu xanh cùng rễ chàm đều phải cán thành bột, sau đó trộn đều tỉ lệ một một.”

Hiểu Vân theo lời, cầm một ít đậu xanh thả vào cối nghiền, ngồi một bên, dùng chày từng chút một gõ xuống. Tiếng chày nghiền nát đậu xanh phát ra âm thanh trầm đục, khiến Hiểu Vân nhớ tới truyền thuyết thổ ngọc già thuốc trên Cung Quảng Hàn ở mặt trăng, tình cảnh có vài phần giống nhau.

Hai người vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm giết thời gian. Từ thẳng cảnh ở phủ Khai Phong tới Tứ Xuyên; từ tập tục kinh thành tới phong hóa Thục Sơn, thật sự là chẳng liên quan gì tới nhau, chỉ tùy tiện kiếm đề tài. Có điều hai người cũng hợp chuyện.

“Đúng rồi, điệu khúc lúc trước Đường phu nhân ngâm nga, thật dễ nghe!”

Nói xong, Hiểu Vân lại nhớ tới đoạn khúc lúc mới vào cửa nghe được, giai điệu kia luôn cảm thấy đã nghe qua ở đâu đó.

Văn Hồng Ngọc sửng sốt, động tác trên tay không dừng lại, nhưng mắt tròn xoe nghi hoặc nhìn Hiểu Vân.

“Khúc gì?”

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn nàng, “Chính là điệu khúc vừa rồi Đường phu nhân hát khi ta vừa vào cửa ấy!”

Văn Hồng Ngọc nghiêng đầu suy nghĩ, “Vừa rồi ta có hát sao?”

Hiểu Vân gật đầu khẳng định: “Có!”

“VẬY Ờ?” Văn Hồng Ngọc cảm thấy kỳ lạ, suy nghĩ một hồi vẫn lắc đầu: “Không nhớ.”

“Ừm.” Hiểu Vân gật đầu, tiếp tục làm việc.

Văn Hồng Ngọc thấy nàng tựa hồ có chút thất vọng, không khỏi cảm thấy tò mò.

“Công Tôn cô nương, điệu khúc đó có vấn đề gì sao?”

Hiểu Vân vội lắc đầu, “Không có, Đường phu nhân không cần lo lắng, chẳng qua Hiểu Vân thích âm điệu kia thôi.” Kỳ thật chính nàng cũng không rõ ràng lắm, vì sao lại để ý tới một điệu khúc chính nàng cũng không nghe rõ như vậy.

“Ừ.” Văn Hồng Ngọc thấy nàng nói như vậy, liền không hỏi nữa.

Hai người lại tùy tiện câu được câu không nói đông nói tây, thời gian qua rất nhanh. Hơn một canh giờ trôi qua, đậu xanh cùng rễ chàm đã được xay nhuyễn, trộn chung một chỗ. Quấy qua quấy lại mấy lần, lại dùng sàng lọc qua một lần, chỉ để lại bột phần nhỏ nhất còn lại trong một chiếc bình đáy nông miệng rộng.

Văn Hồng Ngọc đem thuốc đã nấu xong dùng vải mịn lọc qua một lần rồi đổ vào đồng bột phần, đảo thành khối chất lỏng đặc sệt.

“Đường phu nhân, giải dược xong rồi sao?”

“Lại nấu thêm một canh giờ nữa mới xong, lúc này thuốc vẫn chưa đạt tới hiệu quả tốt nhất. Đợi một canh giờ nữa, nước tương đặc lại, ta sẽ dùng nó để nắn thành thuốc viên dùng dần.” Văn Hồng Ngọc vừa quấy thuốc vừa giải thích.

Hiểu Vân nhìn thức bột đặc quánh màu xanh sẫm trong chậu, cảm thấy có chút bất khả tư nghị. Trí tuệ của cô nhân, quả nhiên không thể khinh thường!

“Đường phu nhân, phu nhân thật quá lợi hại. Muốn bảo đảm bảo bắt được bọn chúng mà không có thương vong, đều dựa vào giải dược của phu nhân hết.”

Văn Hồng Ngọc cười cười, đang định nói chuyện, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó có người vào phòng.

“Vương đại nhân, sao người lại tới đây?” Hiểu Vân nhìn Vương Triều vội vã xông vào, có chút giật mình. Không phải hẳn cùng Triển Chiêu hộ tống Bao đại nhân tiến cung sao?

“Hiểu Vân cô nương, Đường phu nhân, giải dược đã làm xong chưa?” Vương Triều vào tới nơi, câu đầu tiên đã hỏi.

Văn Hồng Ngọc cùng Hiểu Vân đều lắc đầu, “Còn phải một canh giờ nữa.”

Vương Triều vừa nghe xong mặt tái xanh: “Vậy biết làm thế nào bây giờ!”

Hiểu Vân thấy hẳn vội vàng chạy tới phòng thuốc, vừa mở miệng đã hỏi chuyện giải dược, liền biết tình hình không ổn. Không phải Triển Chiêu hẳn thật sự...

Hiểu Vân không dám nghĩ nữa, vội đứng lên chạy ra ngoài. Văn Hồng Ngọc muốn ngăn cản nàng cũng không kịp, đành quay lại dặn Vương Triều.

“Vương đại nhân, người giúp ta trông thuốc một chút, ta đi xem thế nào.”

Nói xong, đặt thìa gỗ vào tay Vương Triều rồi đi mất.

Vương Triều nhận đồ vào tay, có chút luống cuống. Hẳn là người thô lỗ, đánh nhau bắt người không thành vấn đề, nhưng hẳn không biết làm thế nào đối phó với đồng thuốc này đâu!

Văn Hồng Ngọc thấy vẻ mặt khó xử của hẳn liền đứng lại.

“Vương đại nhân, người cứ đứng nhìn thôi, không cần làm gì, ta sẽ mau trở lại.”

Nghe Văn Hồng Ngọc nói như vậy, Vương Triều mới gật đầu, ngồi xuống nhìn chằm chằm chậu thuốc, nom nớp lo lắng nhìn đồng thuốc hồ xanh đen ở trong.

Bên kia Văn Hồng Ngọc đã nhanh chóng rời đi.

Hiểu Vân chạy liền một mạch, trong đầu loạn một đoàn. Cảnh tượng quen thuộc này, cảm giác quen thuộc này khiến nàng sợ hãi. Chẳng lẽ nàng một lời thành sấm, chẳng lẽ hẳn đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ hẳn...

Hiểu Vân chạy đến sân viện của Triển Chiêu, thấy một gian phòng đang đốt đèn, bên cửa sổ phản chiếu nhiều bóng người. Những người này, nàng đều vô cùng quen thuộc, nhìn cái bóng cũng có thể nhận ra ai là ai.

Có Bao đại nhân, có Công Tôn Sách, có Trương Long Triệu Hổ cùng Mã Hán, nhưng không có bóng của Triển Chiêu.

Không thể, sẽ không...

Hiểu Vân đặt tay trên cửa, không kìm được run lên. Hai tay nắm chặt lại buông ra, cuối cùng cắn răng một cái đẩy cửa ra.

Gian phòng rất đơn giản, cửa phòng vừa mở, bên trong có gì đều nhìn thấy rõ ràng.

Bao đại nhân bọn họ im lặng đứng ở một bên, trên giường có hai người ngồi xếp bằng, một người là Triển Chiêu, một người là Bạch Ngọc Đường.

Lúc Hiểu Vân vào phòng, có thứ gì đó từ trong thân thể Bạch Ngọc Đường lao ra, cách một tiếng, tất cả đều xuyên qua màn trướng, chui xuống ván giường.

Gặp chuyện không may là hấn!

“Ngũ Ca!” Hiểu Vân thấp giọng kêu một tiếng, nhìn hai người trên giường, thần thờ đứng tại chỗ, không biết nói thế nào cho phải.

Hiểu Vân vừa vào phòng, Văn Hồng Ngọc sau lưng đã đuổi tới. Vừa thấy tình hình bên trong, không cần hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra, liền bước lên phía trước nắm lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường bắt mạch.

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường đang hôn mê bất tỉnh tựa vào người hấn, thấy Văn Hồng Ngọc nắm tay Bạch Ngọc Đường, nhíu mày trầm tư, không tiện quấy rầy, liền ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân thấy mọi người đều nhìn mình mong đợi, chợt thấy hốc mắt nóng lên, cổ nén chua xót trong mũi, lắc đầu.

“Giải dược còn chưa xong.”

Mọi người nghe vậy đều thất vọng.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân hốc mắt ửng đỏ, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần quá mức lo lắng, thấy nàng gật đầu, lúc này mới cúi đầu nói chuyện với Văn Hồng Ngọc.

“Bạch huynh trúng Bao vũ lê hoa châm, mới vừa rồi Triển mỗ dùng nội lực bức độc châm ra khỏi cơ thể. Nhưng Bạch huynh sau khi trúng độc còn ép buộc vận công, khiến độc tính khuếch tán càng nhanh. Triển mỗ mặc dù đã phong bế mấy yếu huyệt của Bạch huynh, nhưng cũng không chống đỡ được bao lâu. Nếu không có giải dược đúng lúc, đợi độc phát công tâm, đến lúc đó cho dù dùng giải dược cũng vô ích. Xin Đường phu nhân nhất định phải nghĩ ra biện pháp!”

Văn Hồng Ngọc sau khi chần mạch, thu hồi tay quay đầu nhìn Triển Chiêu.

“Triển đại nhân, Hồng Ngọc nhớ rõ người cũng từng trúng Bạo vũ lê hoa trâm, lúc ấy cũng không có giải dược, Triển đại nhân được cứu như thế nào?”

“Ân sư lấy sáu mươi năm công lực cứu Triển Chiêu một mạng. Mới vừa rồi, Triển Chiêu cũng thử dùng nội lực bức độc tố trong cơ thể Bạch huynh ra ngoài, nhưng không hiệu quả.” Triển Chiêu nói xong, mày nhíu thành một đoàn.

“Bạch Ngọc Đường sau khi trúng độc lại vận công, thời gian qua lâu, cho dù là trăm năm công lực cũng không nhất định cứu được hẳn.”

Một câu này của Văn Hồng Ngọc, giống như bom nổ, oanh tạc khiến ai nấy đều trợn mắt há mồm.

“Vây Bạch hộ vệ hẳn...” Bao đại nhân nhìn Bạch Ngọc Đường, ưu thương đầy mặt.

Công Tôn Sách nhìn Bạch Ngọc Đường, cũng đau lòng không chịu nổi.

Trương Long cùng mấy hán tử kia, bình thường luôn sinh long hoạt hổ, lúc này giống như máy quả cà héo.

“Ngũ Ca, Ngũ Ca...” Hiểu Vân ngo ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, nước mắt từng giọt rơi xuống. Một người mây canh giờ trước còn khỏe mạnh, tràn đầy sức sống nói nói cười cười với nàng, sao lúc này nằm ở đó không hề nhúc nhích?

Đôi mắt phượng luôn như cười như không kia lúc này nhắm chặt. Khuôn mặt mỹ ngọc lộ ra vẻ xanh xao. Đôi môi thường nói ra mấy lời trào phúng không tốt, lúc này đen thẫm. Không còn cười với nàng, không còn trêu chọc nàng, hẳn như vậy, khiến người ta vừa sợ hãi vừa đau lòng.

Sao lại thế, tại sao có thể như vậy. Không đâu, Bạch Ngọc Đường sẽ không cứ vậy chết đi.

“Đường phu nhân, phu nhân nhất định có biện pháp, đúng không?”

Hiểu Vân đi đến bên cạnh Văn Hồng Ngọc, chờ mong nhìn nàng, run giọng hỏi.

Văn Hồng Ngọc thấy bọn họ người người bộ dáng như mất cha mất mẹ, không khỏi lắc đầu, thở dài trong lòng. Các người sao không đợi ta nói cho hết lời rồi hãy thương tâm.

“Các vị không cần như thế, Bạch Ngọc Đường không phải không cứu được.”

Mọi người đầu tiên là sững sốt, sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Đường phu nhân quả nhiên hơn người, không biết Đường phu nhân có cao kiến gì?” Công Tôn Sách bước lên hỏi.

Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, “Có Triển đại nhân ở đây là được rồi!”

“Chỉ cần có thể cứu được Bạch huynh, Triển Chiêu vượt lửa quá sông cũng không chối từ.” Triển Chiêu không chút do dự đồng ý, bộ dạng anh dũng hy sinh, nghĩa bất dung từ.

Văn Hồng Ngọc nở nụ cười, “Đâu có nghiêm trọng như vậy, chỉ vất vả Triển đại nhân trong một canh giờ tới dùng nội lực bảo vệ tâm mạch Bạch Ngọc Đường, đừng để độc tính khuếch tán vào tim là được. Tuy rằng không thể bức độc ra, nhưng với công lực của Triển đại nhân, bảo vệ tâm mạch tuyệt đối không thành vấn đề. Một canh giờ sau sẽ có giải dược, lúc đó kết hợp với thuật châm cứu của Hồng Ngọc cùng nội lực của Triển đại nhân tương trợ, Bạch Ngọc Đường tuyệt đối sẽ bình an.”

Nghe Văn Hồng Ngọc nói như vậy, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Triển Chiêu vội vàng đỡ Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, đem hắc xếp bằng ngồi trước mặt mình, sau đó đặt hai tay lên vai hắn.

Mọi người thấy vậy liền rời khỏi phòng, để hai người bọn họ lại.

Sau khi rời khỏi phòng, Văn Hồng Ngọc liền vội vàng trở về phòng thuốc.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách theo thường lệ trở về thư phòng. Hiểu Vân vốn định cùng Trương Long Triệu Hồ cùng nhau canh giữ ở bên ngoài, nhưng biết trong đầu mình lúc này ngoài lo lắng ra cũng chẳng làm được gì khác, liền đi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, như vậy ít nhất có thể hiểu được ngọn nguồn sự tình.

Bạch Ngọc Đường vì sao lại trúng Bạo vũ lê hoa châm? Hắn không phải tới đại lao gặp Dịch Thanh sao? Chẳng lẽ...

Chương 75

Từ Tối Thành Sáng

Hiểu Vân sau khi theo Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách trở về thư phòng, mới biết Bạch Ngọc Đường là do Bao đại nhân trên đường từ hoàng cung trở về cứu được, lúc bọn họ gặp được hắn, hắn đang ngã vào trong tuyết, hôn mê bất tỉnh. Cho nên, Bao đại nhân bọn họ cũng không biết, Bạch Ngọc Đường gặp phải ai, xảy ra chuyện gì.

Có điều, có điểm khiến người ta hoài nghi, chỉ sợ không thể thoát được quan hệ với Cát Thu Nương cùng người ngấm ngầm bày mưu hãm hại Dịch Thanh.

Lúc Hiểu Vân nói ra suy nghĩ này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng vô cùng đồng ý. Sau khi bọn họ phát hiện Bạch Ngọc Đường trúng Bạo vũ lê hoa châm, vốn cũng nghĩ như vậy. Có điều vẫn bất ngờ. Vốn tưởng Cát Thu Nương sau khi đã thương Triển Chiêu cứu Sa Thiên Lý, sẽ rời khỏi kinh thành, không ngờ vẫn ở lại Biện Lương, khó trách các châu phủ xung quanh phát lệnh truy nã không có kết quả, thì ra căn bản là tìm nhầm chỗ.

Lại nói một chuyện này của Bao đại nhân vào hoàng cung.

Đã nhiều ngày, Triệu Trinh không chỉ một lần sau khi ngủ còn bị người khác quấy rầy, lúc này đêm hôm khuya khoắt bị đánh thức, tránh không khỏi có chút tức giận chưa tỉnh giấc. Lúc mới gặp Bao đại nhân, ngẩng đầu đã nói một câu.

“Bao khanh gia đêm khuya cầu kiến trẫm, tốt nhất là có chuyện quan trọng.”

Đây tất nhiên không cần phải nói, chuyện của Bao đại nhân thật sự quan trọng, nếu không cũng không giữa đêm khuya chạy tới nội cung của Hoàng đế quấy rầy giấc ngủ của hần.

Triệu Trinh sau khi nghe nói Địch nương nương bị bắt cóc, vô cùng tức giận. Trong lúc nổi nóng, có chút nói không lựa lời, lời nói cũng nặng nề hơn. Triệu Trinh bởi vì việc này mà mắng Bao đại nhân một trận.

Bao đại nhân tự biết, kinh đô trọng địa, giữa Khai Phong phủ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên mình phải chịu trách nhiệm, khó thoát tội. Mà ông và Triệu Trinh quân thân nhiều năm, biết rõ tính nết Triệu Trinh, căn bản là người nói năng mềm mỏng, bình thường không mấy khi nổi giận. Chẳng qua vì việc này liên quan tới an nguy của Địch nương nương, mà Triệu Trinh cùng Địch nương nương là thím cháu tình thâm, nên mới nặng lời, Bao đại nhân cũng không để trong lòng, để cho Triệu Trinh nói thoải mái.

Triệu Trinh phát giận một trận, sau đó cũng bình tĩnh lại.

Bao đại nhân lúc này mới đem chuyện Hiểu Vân làm thế nào thấy cảnh Địch nương nương bị bắt đi bắt tấu lại Triệu Trinh.

Triệu Trinh nghe xong, lập tức lại nhíu mày. Nghĩ một hồi, cúi đầu nói một câu:

“Lại là Công Tôn Hiểu Vân, cô nương này đêm hôm khuya khoắt, sao còn lang thang bên ngoài. Không phải là việc này có liên quan tới nàng chứ?”

Bao đại nhân nghe xong, lập tức ngăn người. Một tiểu cô nương đêm hôm còn ở ngoài đường, quả thật không bình thường, còn dính phải án mạng, Triệu Trinh nghi ngờ cũng là bình thường. Vì làm sáng tỏ trong sạch của Hiểu Vân, Bao đại nhân đành thuật lại việc bọn họ âm thầm điều tra vụ án của Địch Thanh với Triệu Trinh, nói Hiểu Vân vì tra án mới ra ngoài, thời điểm trở về trùng hợp gặp phải hiện trường vụ án. Sau đó lại đem toàn bộ những chuyện bọn họ điều tra được mấy ngày qua báo cáo lại với Triệu Trinh. Đồng thời dùng đầu mình đảm bảo, Địch Thanh không hề phản quốc.

Triệu Trinh nghe Bao đại nhân báo cáo xong, lập tức quyết định đem án này cho Bao đại nhân xử lý tiếp.

Tới lúc này, Bao đại nhân nhận được khẩu dụ của Triệu Trinh, cuối cùng có thể quang minh chính đại truy tra vụ án hãm hại Địch Thanh phản quốc.

Đã qua canh bốn, đêm càng sâu hơn. Toàn bộ thành Khai Phong đều im lặng. Cho dù là nơi hàng đêm sinh ca, xa hoa trụy lạc, lúc này cũng chỉ còn lại mấy ngọn đèn lồng chiếu sáng. Người đi tìm vui, dĩ nhiên đã rời đi; người muốn tìm nữ tử yên hoa bán rẻ tiếng cười, cũng đã đi ngủ. Bốn phía đều im lặng, ngoại trừ một nơi.

Hạnh Hoa Lâu, cơ hồ là đèn đuốc sáng trưng. Trong đại sảnh tụ tập đầy đủ các cô nương, nha hoàn, hạ nhân, quản sự.

Bà chủ Từ ma ma của Hạnh Hoa Lâu lúc này đang ngồi trong đại sảnh. Tuy rằng trong đầu bà ta có oán hận, nhưng không dám nói ra miệng.

Lúc trước khi nha dịch gõ cửa xông vào, bà ta còn oán giận làm âm ỹ một hồi, còn lôi ra mấy cái tên khách quen, mấy vị quan làm núi tựa. Có điều, hiển nhiên âm ỹ một hồi chẳng có tác dụng gì, ngược lại tự chuốc lấy khổ. Ai chẳng biết người của Khai Phong phủ không vì mấy thứ này mà bị dọa.

Mã Hán soạt một cái nâng cương đao lên, đang một tiếng chém vào chiếc bàn bà chủ Từ đang ngồi, lưỡi đao đen kịt cọ một cái chân động, rất dọa người. Từ ma ma đành im tiếng không dám nói gì nữa.

Đối với “điều dân” không hợp tác cùng quan phụ mẫu, đám quan sai cũng không cần cùng bọn họ nói chuyện. Gặp phải người có ý đồ uy hiếp như Từ ma ma, gươm đao ra dọa là được. Dù sao cũng là dân chúng, bọn họ cũng không dám thật sự đối chọi với quan sai. Hơn nữa tính tình Mã Hán nóng vội, dễ nổi cáu, lúc giận lên là trợn mắt nhìn, chẳng khác gì Chung Quỳ bắt quỷ, mấy người muốn hồ nháo, cho dù trong lòng oán giận, cũng không dám mở miệng nữa, đều ngoan ngoãn đứng trong đại sảnh.

“Từ ma ma, nghe nói Hạnh Hoa Lâu các người gần đây thu lưu một nam một nữ, có việc này không?”

Từ ma ma nhìn Vương Triều, khẽ cười nói: “Ai dà, vị quan gia này, ngài cũng biết Hạnh Hoa Lâu chúng tôi làm gì rồi đấy. Mỗi ngày ở chỗ chúng tôi nam nhân lui tới nườm nượp, ngài hỏi là người nào?”

Mã Hán trừng mắt nhìn Từ ma ma, lớn tiếng quát bà ta một câu.

“Người thừa biết chúng ta nói người nào, nếu không nói, không sao cả, vào nhà lao ngồi mấy ngày, ăn đồ ăn trong lao rồi thì có cái gì sẽ nói hết.”

Từ ma ma bị Mã Hán trừng mà sợ, trong đầu run lên, đem mọi chuyện nói ra hết. Bà ta là người làm ăn, yêu tiền, nhận tiền của người giúp người giải nạn là chuyện tốt, nhưng bà ta càng yêu mạng hơn, không muốn đắc tội quan phủ, bước vào đại lao.

“Mấy ngày hôm trước, có một nam một nữ vào ở trong lâu của chúng tôi. Bọn họ là ai tôi không biết, tôi chỉ biết bạc thôi. Bọn họ trả tiền, tôi tất nhiên không có đạo lý đuổi bọn họ ra ngoài, chúng tôi mở cửa là để buôn bán. Chỉ cần ra bạc, cái gì cũng làm!”

“Vậ hiện giờ bọn họ ở đâu?” Vương Triều hỏi.

Từ ma ma nở nụ cười, muốn nói: động tĩnh lớn như vậy, nếu ta là người các ngươi muốn tìm, sớm đã bỏ chạy rồi. Nhưng nhìn ánh mắt lớn như chuông đồng của Mã Hán liền đem lời này nuốt lại, chỉ nói không biết.

Vương Triều thấy không hỏi ra chuyện gì, liền hỏi căn phòng hai người kia ở, tiến hành lục soát.

Dựa theo cách nói của Từ ma ma, hai người kia mấy ngày qua đều ở một tiểu viện yên tĩnh bên trong Hạnh Hoa Lô, cơ bản là không ai đi vào. Hiện tại, dĩ nhiên là người đi nhà trống. Có điều, bọn họ vẫn tìm ra một vật chứng xác thực. Sau khi tịch thu được vật đó, Vương Triều Mã Hán liền dẫn đám nha dịch trở về phủ nha phục mệnh.

Trong phòng của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đang dùng nội lực che chở tâm mạch cho hắn, đã gần một canh giờ.

Lúc này, hai người đều đầu đầy mồ hôi. Bạch Ngọc Đường vẫn mặt xanh đen, còn Triển Chiêu, từ lúc bắt đầu vận công, mặt từ từ đỏ lên, sau đó màu đỏ dần dần rút đi, theo đó, nội lực cũng không ngừng hao tổn, lúc này đã là vẻ mặt xanh trắng.

Dùng nội lực không chế kịch độc bảo mệnh, cho dù là Triển Chiêu, trong một canh giờ cũng không phải chuyện gì thoải mái.

Cũng may, một canh giờ này cũng sắp trôi qua. Mới vừa rồi Văn Hồng Ngọc đã mang thuốc giải mới ra lò cho Bạch Ngọc Đường ăn vào, lúc này, Triển Chiêu đang vận khí giúp Bạch Ngọc Đường điều tức, giúp thuốc giải trong cơ thể hắn khai thông, phát huy hiệu quả nhanh hơn.

Không lâu sau, một ngụm máu đen từ trong miệng Bạch Ngọc Đường phun ra, Triển Chiêu lúc này mới thu hồi nội lực buông tay.

Triển Chiêu đỡ Bạch Ngọc Đường nằm xuống, Văn Hồng Ngọc liền tiến lên bắt mạch.

Thấy mặt nàng lộ vẻ vui mừng, hòn đá trong lòng Hiểu Vân cuối cùng cũng có thể buông xuống.

“Đường phu nhân, Ngũ Ca không sao chứ?”

Văn Hồng Ngọc thu hồi tay, cười gật đầu: “Không đáng ngại nữa, nghỉ ngơi mấy ngày, uống thêm chút thuốc sẽ khỏi hẳn.”

Triển Chiêu nghe vậy, chấp tay thi lễ nói: “Bạch huynh được cứu, ít nhiều là nhờ Đường phu nhân giơ tay giúp đỡ, Triển mỗ cảm tạ!”

Văn Hồng Ngọc khoát tay, cười nói. “Triển đại nhân khách khí, nếu không có Triển đại nhân, Bạch Ngọc Đường sao có thể chống đỡ được tới lúc thuốc giải của Văn Hồng Ngọc chế xong?”

Hiệu Vân thấy bọn họ như vậy, không khỏi nở nụ cười, liền ra ngoài nói một tiếng với Trương Long. Trương Long hiện vẫn đang giữ trước cửa, hiện Bạch Ngọc Đường đã bình an, hẳn cũng có thể trở về nghỉ ngơi một chút. Hơn nữa, chỗ Bao đại nhân còn đang lo lắng, cũng phải sai người báo một tiếng mới được.

Trương Long vừa đi, Văn Hồng Ngọc cũng ra tới cửa. Báo với Hiệu Vân một câu rồi lập tức về tây sương phòng. Lúc nàng tới, Lý đại nương đã dọn một gian phòng khách cho nàng để nghỉ ngơi. Nàng đã chế thuốc suốt từ chính Ngọ tới canh bốn cũng chưa từng nghỉ, cũng là thiếu ngủ. Lúc này Bạch Ngọc Đường đã không có việc gì, nàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Hiệu Vân nhìn Văn Hồng Ngọc rời đi, xoay người muốn trở lại phòng, gặp Triển Chiêu đang định đi ra, thấy nàng liền cười.

Hiệu Vân thấy sắc mặt hắn không tốt, dù cười cũng mang thần sắc suy yếu, đau lòng không thôi, đi tới bên cạnh đỡ tay hắn.

“Ta đỡ huynh đi nghỉ ngơi.”

“Ta không sao.” Triển Chiêu nâng tay muốn tránh khỏi Hiệu Vân, không cần nàng giúp, lại bị nàng nắm chặt không chịu buông.

Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân hai tay ôm chặt cánh tay mình, có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng ấm áp. Muốn nói mình không sao, không cần đỡ, nhưng thấy ánh mắt nàng kiên định nhìn mình chằm chằm, không làm không được, liền từ bỏ, để nàng đỡ đi về phòng.

Bên trong quan xá của phủ nha, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ở cùng một viện, hai phòng đối diện nhau, một bên phải một bên trái, bố trí trong phòng đều giống nhau, cho nên mới rồi lúc Hiệu Vân tới, không chú ý mình vào là phòng Triển Chiêu hay phòng Bạch Ngọc Đường. Mãi tới lúc thấy Bạch Ngọc Đường ở trong phòng, mới nhớ ra đây không phải phòng của Triển Chiêu.

Ánh lửa dần sáng lên, một ngọn nến nhỏ nhỏ, chiếu sáng nửa gian phòng ngủ.

Triển Chiêu ngồi trên giường, nhìn Hiệu Vân đốt đèn, gảy lò than, rót nước cho hắn. Trong căn phòng nhỏ nhỏ tất bật việc này việc kia.

Trong phòng không biết từ lúc nào đã đặt một chậu than, than trong chậu đã hồng hơn một nửa, lửa rất mạnh. Trên chậu than đặt một chậu nước, khói trắng lượn lờ.

Hiệu Vân dùng bao tay, nâng chậu nước kia lên đổ ra, khói trắng bốc lên nồng đượm.

Một chén trà nóng đưa tới, Triển Chiêu nhìn Hiệu Vân, cũng không nói gì, chỉ cười đón lấy. Cái chén kia nắm trong tay, từng luồng hơi ấm tràn tới.

Triển Chiêu ngồi ở trên giường vừa nhìn Hiệu Vân vừa uống nước. Hiệu Vân đang chuẩn bị nước ấm cho Triển Chiêu rửa mặt. Hai người đều không nói

gì, trong phòng chỉ có âm thanh của nước chảy tí tách. Im lặng, lại thần kỳ ấm áp, rất sung túc.

Hiểu Vân bung ra nửa chậu nước ấm, lấy tay tử độ nóng, kết quả phát hiện quá nóng không nhúng tay được, đành ra ngoài múc thêm nước. Lúc nàng trở về, thấy Triển Chiêu đã nghiêng người tựa vào thành giường, nhắm mắt lại giống như đang ngủ.

Hiểu Vân thật cẩn thận tới gần, từ trong tay hắn lấy ra chén nước. Tuy nàng đã cố gắng nhẹ nhàng, nhưng vẫn kinh động tới hắn.

Triển Chiêu tim đập loạn, mở choàng mắt, sau khi thấy là Hiểu Vân liền chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng không hoàn toàn nhắm hẳn. Chỉ thấy mí mắt hắn rung rung, hình như muốn mở to mắt, lại không mở được, bộ dáng này, rất giống một đứa trẻ đã mệt rũ rời.

Hiểu Vân nhìn vừa đau lòng, vừa buồn cười. Hắn thật sự mệt muốn chết rồi, cũng không biết đã bao lâu chưa nghỉ ngơi thật sự.

Hiểu Vân giúp hắn cởi giày, đỡ hắn chậm rãi nằm xuống, kéo chăn đắp lên cho hắn. Sau đó tới gần bên tai hắn, nhẹ giọng nói một câu.

“Triển đại ca, ngủ đi.”

Triển Chiêu lẩm bẩm một tiếng, giống như là đồng ý, rồi thật sự không cử động nữa, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Hiểu Vân nhìn bộ dáng an tâm của hắn, nhin không được nâng khóe miệng, ý cười nồng đậm hiện lên trên hai má. Sau đó, kiểm tra lại độ nóng của nước, giặt khăn, cẩn thận lau mặt cho hắn. Khăn vải ấm áp ẩm ướt, nhẹ nhàng chậm rãi lướt qua trán hắn, qua hai hàng lông mày, chóp mũi, hai má, lau đi phong trần cùng mồ hôi của hắn.

Mà Triển Chiêu, một chút cũng không hề bị quấy rầy, hô hấp chậm rãi phập phồng trên ngực, ngủ thật sự an ổn.

Thu hồi khăn vải, Hiểu Vân quỳ gối bên giường, chống cằm nhìn khuôn mặt khi ngủ của hắn.

Lúc ngủ, hắn cuối cùng cũng không nhăn mày nữa, lông mi rậm rạp, rợp bóng dưới đôi mắt nhắm chặt; mũi thẳng băng, cánh mũi khẽ khàng thở ra hít vào; đôi môi mềm mại, nhẹ nhàng ngậm lại; trên cằm phủ một màu xanh rất nhạt, nhìn kỹ, đó là râu mới mọc chưa kịp cạo.

Ngày thường nhìn thấy Triển Chiêu, trên mặt luôn sạch sẽ. Lúc này, cằm hắn nhuốm màu xanh nhạt, lại không khiến Hiểu Vân cảm thấy hắn lười thôi, ngược lại có chút hương vị khác biệt. Chính là hương vị một nam nhân bình thường, tùy tính, lại có chút đáng yêu.

Hiểu Vân nhìn một hồi, nhin không được muốn giơ tay sờ thử. Lần này, nàng động thủ nhanh hơn động não, vừa nghĩ tới tay đã vươn ra.

Ngón tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa xoa, râu mới mọc, có chút gợn tay, ngứa ngứa, ngứa vào tận trong lòng.

Hiều Vân ngẩn ra, giống như chạm vào thứ gì nóng bỏng, cảm thấy một cơn sóng nhiệt xông lên mặt, vội thu hồi tay, xoay người sang chỗ khác, không dám liếc mắt nhìn hắn nữa. Đổ nước vào bồn rồi, liền hoang mang rối loạn chạy ra khỏi phòng, đến cả đèn cũng quên tắt.